

การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจา
ของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551¹
A Study of Problems in English Speaking in Speech
Communication of Management Sciences Students, Kasetsart
University, Sriracha Campus: October 2007 to September 2008

นางสมร พงษ์พานิช²
Nongsamorn Pongpanich

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในรูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชน เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 179 คน เรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจาในภาคปลายปีการศึกษา 2550 จำนวน 89 คน และในภาคต้นปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบประเมินค่า การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ 1) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง 2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดนอกจากนี้การวิจัยพบว่าการเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจ และพัฒนาความสามารถทางด้านการพูด

¹ โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจากสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2551

² อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ABSTRACT

This study was aimed at investigating problems of English speaking in oral presentation and expressing opinions in public in order to find out ways to solve problems of English teaching at Kasetsart University. It was carried out by using the qualitative and quantitative research methods. The population of this study were 179 Kasetsart University undergraduate students of The Faculty of Management Sciences, who were studying Speech Communication in the second semester of the academic year 2007 and in the first semester of the academic year 2008 i.e. 89 students and 90 students respectively. The instruments employed in this study were rating-scale questionnaire, participatory observation, and structural in-depth interview. The study results revealed that the students' major problems were 1) a lack of confidence which was resulted from their inadequate knowledge of English language, insufficient amount of vocabulary, and a lack of English communicative skills in real world communication; 2) a lack of ability to express critical thinking and giving a logical reason. In addition, it was found that the students' serious and persistent practices under feedback given and supervised individually made the students feel confident and improve their speaking performance.

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไร้ขีดจำกัด ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ ดังนั้นการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศในโลกจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ มาเป็นเวลานานเพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียน นิสิต นักศึกษาตลอดจนประชาชนที่มีการศึกษายังคงแสวงหาสถาบันสำหรับสอนพิเศษภาษาอังกฤษอยู่เนืองๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผู้เรียนจำนวนมากที่ต้องการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนถึงปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและ

สถานศึกษาที่ผ่านมาไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่ตั้งไว้ ตลอดจนมีข้อมูลที่น่าเสนอต่อสังคมไทยและทั่วโลกถึงความล้มเหลวของการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยมีมากถึงร้อยละ 99 (Piset Wattanavitukul, September 2006)

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือประเทศไทยเป็นประเทศที่มีจำนวนผลงานที่นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้คิดค้นสิ่งประดิษฐ์ นำเสนอและเผยแพร่สู่สังคมโลกจำนวนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าร่วมนำเสนอผลงานปากเปล่าในการประชุมสัมมนาวิชาการในระดับนานาชาติ การพูดภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งที่ทำให้คนไทยเสียโอกาสในการแข่งขัน เผยแพร่ความรู้ ความสามารถและผลงานการคิดค้นสู่เวทีโลก

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ นิสิตเหล่านี้จะสำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นการสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้กับภาครัฐและส่วนต่างๆ ของประเทศในอนาคต นอกจากนี้การศึกษาค้นคว้าปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ผลของการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา
2. เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้ใช้การศึกษาแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือนิสิตระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่เรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจา (Speech Communication) ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2550 จำนวน 89 คน และในภาคต้น ปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (participatory observation) การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง (Structural In-depth Interview) และแบบสอบถามแบบประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert Scale) ที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาจากผู้ทรงวุฒิ และทดสอบหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) มีความเชื่อมั่น 0.8722

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมและบันทึกพฤติกรรมการพูดของกลุ่มตัวอย่างทุกสัปดาห์รวมระยะเวลา 15 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 8 สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นการสัมภาษณ์กลุ่ม (Focus Group Interview) โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 3-6 คน สัมภาษณ์ในห้องที่จัดให้โดยเฉพาะ ผู้สัมภาษณ์ดำเนินการสนทนาตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้ในโครงสร้างในแบบสัมภาษณ์ มีการบันทึกเสียงการสนทนา ในสัปดาห์ที่ 9 สำนวนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยแจกแบบสอบถามในชั้นเรียนและเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนในตอนท้ายของชั่วโมงเรียน

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกต และผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก สรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

1.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-21 ปี เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 3 เกรดเฉลี่ยประมาณ 2.00-2.49 ซึ่งเป็นผลการเรียนในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในต่างประเทศร้อยละ 10.97 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนในระดับมัธยมร้อยละ 2.58 และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนระดับมหาวิทยาลัยร้อยละ 9.03 จำนวนดังกล่าวคิดเป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ความคิดเห็นที่กลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนมีดังนี้ ลำดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยคือ การพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการมีประโยชน์ต่อการสัมภาษณ์เข้าทำงาน รองลงมาคือการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นสิ่งจำเป็นในการประกอบอาชีพต่างๆ และประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในลำดับสุดท้าย คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนเป็นเรื่องของพรสวรรค์ของแต่ละบุคคล

1.3 ความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างเมื่อออกไปพูดแสดงความคิดเห็นหน้าห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างรู้สึกกลัวพูดไม่ได้ กระวนกระวายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน และกลัวออกเสียงผิด

1.4 ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการหน้าห้องเรียน ในลักษณะที่มีการเตรียมตัวฝึกซ้อมมาก่อนล่วงหน้า และไม่มีการเตรียมตัวก่อนล่วงหน้า พบว่าเมื่อมีการเตรียมตัวล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าการพูดติดขัด เป็นปัญหาสำคัญมากที่สุดลำดับแรก รองลงมาคือ คิดคำศัพท์ที่พูดไม่ออก และมีปัญหาในการเลือกใช้ tense ในการร้อยเรียงคำพูด ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างพูดโดยไม่ได้เตรียมตัวก่อนล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าการคิดคำศัพท์ไม่ออกเป็นปัญหาสำคัญมากที่สุดลำดับแรก รองลงมาคือ การพูดติดขัด และเรียงข้อความคำพูดไม่ถูก

1.5 ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนจากแบบสอบถามปลายเปิด พบว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่าสิ่งที่เป็นปัญหาต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนมากที่สุดคือการพูดติดขัด คิดคำศัพท์ไม่ออก และไม่รู้จะใช้ tense ไດในการร้อยเรียงประโยค สำหรับสาเหตุของปัญหา กลุ่มตัวอย่างคิดว่าปัญหาหลักคือพื้นฐานไม่ดีและไม่ได้ฝึกปฏิบัติจริง รองลงมาคือ ความไม่มั่นใจ อาย กังวล กระวนกระวายใจ เมื่อต้องพูดต่อหน้าชุมชน สำหรับวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการฝึกฝนบ่อยๆ ในด้านการใช้คำศัพท์ การฟัง การพูด

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมในการพูดของกลุ่มตัวอย่างทุกสัปดาห์เพื่อติดตามพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการสื่อสารด้วยวาจา ผู้สอนจะสอนทฤษฎีการพูด สาธิตการพูดในที่ชุมชนตามหลักทฤษฎี และมอบหมายให้กลุ่มตัวอย่างออกมาพูดหน้าชั้นเรียนในรูปแบบที่ไม่มีการเตรียมตัวและมีการเตรียมตัว หลังจากการพูดของกลุ่มตัวอย่างทั้งชั้นเรียนพูดเสร็จสิ้นลง ผู้สอนจะให้คำแนะนำและบอกแนวทางในการแก้ไขปัญหในการพูดเป็นรายบุคคล เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างนำไปพัฒนาปรับปรุงการพูดของตนเองในการพูดครั้งถัดไป

2.1 การพูดหน้าห้องเรียนที่ไม่มีการเตรียมตัว พบว่าในช่วงแรกของการเรียนการสอน ผู้สอนได้ให้กลุ่มตัวอย่างพูดแนะนำตัวเอง กลุ่มตัวอย่างไม่กล้าออกมาพูด เมื่อจำเป็นต้องออกมาหน้าชั้นเรียนส่วนใหญ่มีอาการตื่นเต้นประหม่า ทักทายผู้ฟังในลักษณะที่ไม่เหมาะสม มีท่าทางเขินอาย ไม่สามารถควบคุมตัวเอง พูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงแบบไทย ไม่สามารถเรียบเรียงประเด็นการพูด การพูดติดขัด และการพูดมีภาษาไทยปะปนออกมากับภาษาอังกฤษ จำนวนคำศัพท์มีค่อนข้างจำกัด การเรียนการสอนในสัปดาห์ที่ 2-15 มีการพูดหน้าชั้นเรียนแบบไม่ได้เตรียมตัวรวม 5 ครั้ง ทุกครั้งที่ฝึก ผู้สอนเขียนหัวข้อให้แสดงความคิดเห็นโดยให้กลุ่มตัวอย่างเข้ามาแสดงความคิดเห็นทีละคน จากการสังเกตพบว่าการพูด

ครั้งที่ 3 เป็นต้นมา กลุ่มตัวอย่างมีความผ่อนคลายในการพูดมากขึ้น และในช่วงโม่งสุดท้ายของการเรียนกลุ่มตัวอย่างออกมาแสดงความคิดเห็นต่อหัวข้อที่จับสลากได้ จากการสังเกตพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดเจนนคือ มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นใจ มีความคล่องในการใช้ภาษาดีขึ้น แม้บางคนอาจจะมีติดขัดอยู่บ้าง แต่ก็สามารถสื่อสารได้เป็นที่น่าพอใจ เพราะกลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงพูดได้ชัดเจนมากขึ้น มีการใช้ภาษาที่เป็นทางการเพื่อทักทายผู้ฟังในห้อง มีหลักในการพูดอย่างเป็นทางการ มีการเกริ่นนำก่อนเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหา และมีบทสรุปในตอนท้าย ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะมีพัฒนาการขึ้นมาก แต่ยังพบว่าการลำดับเนื้อหาในการแสดงความคิดเห็นยังคงวกวน มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียงคำ และการเรียงประโยคอยู่บ้างบางส่วน กลุ่มตัวอย่างจำนวนประมาณหนึ่งในสามมีพัฒนาการด้านพูดอยู่ในระดับดี ส่วนการพูดได้ตอบในการสัมภาษณ์ภาษาอังกฤษในสถานการณ์สมมุติ ซึ่งกำหนดขึ้นในการเรียนการสอนสัปดาห์ที่ 7 ผลการสังเกตพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการใช้สำนวนในการทักทายสุภาพเหมาะสม แต่ขาดการกล่าวขอบคุณ แต่จะยืมให้ผู้สัมภาษณ์แทนการกล่าวขอบคุณ ในระหว่างการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่เข้าใจคำถาม ทำให้ตอบไม่ตรงประเด็น นอกจากนี้มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาและการออกเสียงในลักษณะคล้ายคลึงกันกับการพูดแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

2.2 พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างเมื่อพูดในหัวข้อที่มีการเตรียมตัวฝึกซ้อมมาก่อนล่วงหน้า 1 สัปดาห์ พบว่าในช่วงสัปดาห์ที่ 1-5 กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 70 สามารถทักทายและแนะนำตนเองได้ มีการพูดเกริ่นนำก่อนเข้าสู่เนื้อหา นำเสนอเนื้อหาได้แต่ไม่ตรงประเด็น และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ขาดการพูดสรุปปิดท้าย ในสัปดาห์ที่ 6-10 กลุ่มตัวอย่างมีการผ่อนคลายในการพูดมากขึ้น พูดได้เป็นธรรมชาติ มีพัฒนาการด้านการใช้ภาษา แต่สำเนียงการพูดยังต้องปรับปรุงให้เกิดความน่าสนใจ ในสัปดาห์ที่ 11-15 ผู้เรียนเกือบทั้งหมดสามารถนำเสนอเนื้อหาได้ตรงประเด็น มีรูปแบบการนำเสนอเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และนำเสนอได้น่าสนใจ นำเสนอได้อย่างสะท้อนวัตถุประสงค์ของการพูดที่ได้กำหนดไว้ พูดได้คล่องและเป็นธรรมชาติ ภาษาที่พูดมีคุณภาพไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร ออกสำเนียงใกล้เคียงกับธรรมชาติของภาษา ใช้น้ำเสียงในการพูดทำให้การนำเสนอน่าสนใจ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

เป็นการศึกษาถึงความรู้สึก ทศนคติ ประสบการณ์ของนิสิตในเชิงลึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชน เพื่อนำไปเชื่อมโยงสู่ปัญหาที่แท้จริง และเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของผู้เรียน ผลการสัมภาษณ์สรุปผลดังนี้

3.1 จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ชอบและไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มที่ชอบการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการได้ให้เหตุผลว่า ภาษาอังกฤษมี

ความจำเป็นต่ออาชีพในอนาคต ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ และอยากพูดให้เก่ง กลุ่มที่ไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ ได้ให้เหตุผลว่ารู้สึกไม่มีความมั่นใจ ท้อแท้ อาย กลัวพูดผิด คิดว่าตัวเองทำไม่ได้

3.2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 90 มีความเห็นว่าผู้สอนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ สามารถทำให้เกิดแรงกระตุ้นอยากพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น หรืออาจเป็นแรงกดดันต่อผู้เรียนทำให้ไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษและไม่อยากเรียน ส่วนผู้สอนและวิธีการสอนที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบและคิดว่าจะช่วยให้เกิดการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้คือ ผู้สอนที่ไม่กดดัน ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้กำลังใจทำให้เกิดความกล้า เข้าใจผู้เรียนและไม่นำผู้เรียนแต่ละคนไปเปรียบเทียบกับ

3.3 ประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 90 มีความเห็นสอดคล้องกันว่าหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษามุ่งเน้นในเรื่องการท่องศัพท์ ไวยากรณ์ ไม่มีกิจกรรมการพูดให้ปฏิบัติ ขาดการฝึกฝนเพื่อนำไปใช้จริง ทำให้พูดไม่ได้และไม่มีความมั่นใจในการพูด

3.4 ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในเรื่องของการใช้คำศัพท์มากที่สุด เช่น จำคำศัพท์ไม่ได้ ไม่รู้จะใช้คำศัพท์ใด ใช้คำศัพท์ไม่หลากหลาย รองลงมาคือไวยากรณ์ การเรียงประโยค และการใช้คำเชื่อม

การอภิปรายผลการวิจัยในภาพรวม

จากผลการศึกษาทั้ง 3 ส่วนคือ แบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน และการสัมภาษณ์ในเชิงลึกแบบมีโครงสร้างพบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชน ได้แก่ การพูดติดขัด มีคำศัพท์จำนวนจำกัด ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และขาดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ปัญหาเหล่านี้ทำให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างรู้สึกขาดความมั่นใจ ดังเช่นเมื่อถูกถามว่าได้อะไรจากการเรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจา เป็นที่น่าสังเกตว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากตอบว่า มีความกล้า มีความมั่นใจมากขึ้น บุคลิกภาพดีขึ้น และสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ได้จริง

เลขา ปิยะจักริยะ (2524: 237-279) ให้ความหมายของความมั่นใจในตัวเองว่า เป็นความนึกคิดเกี่ยวกับบุคคลที่เชื่อว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่า ยอมรับและพอใจในความเป็นตนเองแล้วยอมรับสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นได้ จากคำจำกัดความดังกล่าวจะเห็นว่าผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะคิดว่าตนเองขาดความรู้ความสามารถและทักษะการพูด พูดภาษาอังกฤษไม่เก่ง รู้ศัพท์น้อย และรู้สึกไม่พอใจกับระดับความรู้ด้านภาษาอังกฤษของตนเอง ความนึกคิดเช่นนี้ส่งผลให้ขาดความเชื่อมั่นในการพูด ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยทั้งในส่วนของการแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่ามีปัญหาการพูดติดขัด คิดคำศัพท์ไม่ออก ออกเสียงไม่ถูก ตื่นเต้น กังวล ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการสังเกตพฤติกรรมการ

พูดแสดงความคิดเห็นหน้าห้องเรียนที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างพูดติดขัด มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ออกเสียง ไม่ถูกทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลของการสัมภาษณ์ ที่มีประชากรของกลุ่มตัวอย่างหลายคนได้พูดถึงปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ได้แก่ เรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียงประโยค การออกเสียง

ผลของการวิจัยดังกล่าวสามารถอนุมานปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนได้ ดังนี้

1. การขาดเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ

จากผลการสัมภาษณ์เชิงลึกด้านการแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ พบว่าประชากรที่รู้สึกชอบและประชากรที่ไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ มีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 50 ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของผู้เรียนเป็นเรื่องเจตคติในตัวผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาหรือต่อต้านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เจตคติเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในห้องเรียน

ในเรื่องที่เกี่ยวกับเจตคตินี้ Gardner (1985: 7-8) กล่าวว่า เมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวผู้สอนและวิธีการสอนจะมีบทบาทสำคัญ (Important Role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน ถ้าผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นนักเรียนให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกลอยการเรียนรู้ ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Positive Attitudes) ทั้งนี้ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกประชากรร้อยละ 90 มีความเห็นว่าผู้สอนและลักษณะการสอนมีผลต่อเจตคติและการพัฒนาทักษะด้านการพูดของตน ซึ่งเป็นผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกัน จากการวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นว่าผู้สอนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เก่ง สำเนียงดี มีความมั่นใจ บุคลิกภาพดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้กำลังใจผู้เรียน เป็นสิ่งที่สร้างความกล้าในการออกไปพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวอ้างจาก Chastain (1971: 370 cited in Stevick 1976: 97) “..., the teacher should first of all appear to the students as a strong person, a source of stability. Otherwise their deepest need, at the level of security, will remain unfulfilled.” ทั้งนี้เพราะผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาใหม่ของตนได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาพที่มีความกลัวน้อยที่สุด (Curran: 1962: 92 cited in Stevick: 1976: 98) ซึ่งผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและผลักดันให้ผู้เรียนสร้างพฤติกรรมตอบสนอง

นอกจากนี้การปฏิบัติตัวของผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนการสอน เช่นการให้คำชมหรือคำตำหนิ ส่งต่อเจตคติและการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาและ

การใช้ภาษา ดังจะเห็นได้จากผลจากการสัมภาษณ์ที่ว่า “การที่ผู้สอนไม่เปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนกับผู้อื่นทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ”

ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในความสำเร็จและความล้มเหลวในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนเป็นลำดับแรก ความรู้สึกของผู้เรียน (Attitudes) ความต้องการจำเป็น (Needs) ความรู้ความสามารถขณะที่เข้ามาเรียน (Language Competence) และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนที่มีติดตัวมา เช่น ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพสังคม สิ่งแวดล้อม ค่านิยม ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับเจตคติควบคู่ไปกับการเรียนการสอน นอกจากนี้เพื่อให้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกิดผลสัมฤทธิ์ในการสอนมากขึ้น ผู้สอนต้องเป็นผู้มีความรู้สึกรักในการที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนของตนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ตามอัตภาพในสภาพจริงในการสื่อสาร ดังเช่น Lyon กล่าวว่า “The passion to help one’s students grow in their own individuality, becoming emotionally more whole and intellectually more self sufficient, is perhaps the most benign of teacher attitudes. It requires great personal strength.” (Lyon 1971:197 cited in Stevick 1976: 87)

2. การขาดความรู้และทักษะพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

อัฉร วรศักดิ์ (2527: 127) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน หนึ่งในนั้น คือ สมรรถภาพด้านกฎเกณฑ์ภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และ Mackey (1965: 266 cited in Bygate, 1991: 5) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้นั้น ผู้พูดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ต้องมีความเข้าใจ จดจำคำศัพท์ รูปแบบ กฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ เพื่อสามารถนำความรู้ที่เรารู้มาผูกร้อยเรียงให้เป็นข้อความและเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงการพูดของเจ้าของภาษาให้มากที่สุดเพื่อขจัดปัญหาในการสื่อสาร

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความรู้พื้นฐานเป็นปัจจัยสำคัญที่จะสร้างและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ดังนั้นถ้าผู้เรียนมีความรู้และความสามารถทางด้านภาษาที่จำกัดจะเป็นอุปสรรคในการสื่อสารด้วยวาจาซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถามพบว่า ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 45.5 ที่ขาดความมั่นใจในตนเองเพราะมีปัญหาด้านการใช้คำศัพท์ การออกเสียงการใช้ไวยากรณ์ และการเรียงประโยค และในการสังเกตพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษหน้าห้องเรียนในครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่กล้าออกมาพูด พูดติดขัดเพราะคิดคำศัพท์ที่จะใช้แต่งประโยคไม่ออก

บางคนพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ และมีข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ภาษา สิ่งเหล่านี้สะท้อนถึงความจำกัดและคุณภาพของความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษที่ประชากรกลุ่มตัวอย่างมี

ปัญหาการขาดความรู้พื้นฐานดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างคิดว่าส่วนหนึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มุ่งเน้นการเรียนรู้เรื่องของศัพท์และไวยากรณ์ โดยที่ผู้เรียนจะจดจำคำศัพท์และไวยากรณ์เพื่อนำไปตอบคำถามในการสอบมากกว่าเรียนรู้เพื่อการนำไปใช้พูดสื่อสารจริง เป็นผลทำให้จำคำศัพท์ไม่ได้ ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูก ปัญหาดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์เดิมของผู้เรียนทั้งในด้านการรับรู้อาษา (Receptive Skills) และการใช้ภาษา (Productive Skills) (Stevick 1976 : 110) เพราะถ้าผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยความรู้สึกต้องเรียนเพื่อมีความรู้สำหรับการสอบเข้าศึกษาต่อ การเรียนด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้เรียนด้วยความจำเป็น ผู้เรียนไม่มีความสนใจที่แท้จริงในการเรียนรู้หรือฝึกปฏิบัติ ทำให้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษถูกจดจำได้ในช่วงระยะเวลาสั้นเท่านั้น ดังกล่าวไว้ใน Stevick (1976: 110) "Defensive learning sees the foreign language as a vast set of sounds and words and rules and patterns ..., Learning thus becomes a means of adapting to academic requirement, or to life in a foreign country but like a suit of armor it is a burden, to be worn a little as possible and cast off entirely (i.e. forgotten) at the first safe opportunity." และถ้าการเรียนการสอนที่ผ่านมาไม่มีกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติจะทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์และความรู้ทางด้านไวยากรณ์ได้ขึ้นดังกล่าไว้ใน Stevick (1976: 38) ว่า "...what is essential for memory is response by the learner"

ดังนั้นปัญหาที่พบจากการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นถึงการเรียนการสอนที่ผ่านมาขาดการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามสภาพจริง เป็นผลทำให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างขาดความมั่นใจในความรู้พื้นฐานของตนเอง

3. การขาดการฝึกฝนและประสบการณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิจัยจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน และจากข้อมูลการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าปัญหามีลักษณะเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ไม่มีความกล้าและขาดความมั่นใจในการพูด หรือจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน ก็พบว่าในการเรียนชั่วโมงแรก ผู้เรียนไม่สามารถพูดสื่อสารความคิดของตนเองให้กับผู้ฟังได้อย่างทันที่ โดยเฉพาอย่างยิ่งการพูดภายใต้สถานการณ์ที่กดดันยิ่งทำให้ผู้เรียนพูดด้วยความลำบาก

การพูดภาษาอังกฤษเป็นการสื่อสารที่ต้องผสมผสานความรู้ความสามารถทางด้านภาษา และความคิด Bygate (1991: 3) ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงใน

การฝึกฟังและฝึกพูดภาษาอังกฤษจากห้องเรียน ความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้สอนจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นแบบอย่างสำหรับการลอกเลียนแบบของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษต้องเป็นผู้มีความรู้ทางด้านภาษาโดยทั่วไปเป็นอย่างดี มีความสามารถในการใช้ภาษาดังเช่น ข้อความใน TESOL (1975 cited in Brown 1994: 6) “the necessity for the teacher to understand the nature of language, the fact of language varieties—social, regional, and functional, the structure and development of the English language system ...” ยิ่งไปกว่านั้นผู้สอนต้องเป็นผู้มีความสามารถในการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในทางด้านการปฏิบัติโดยใช้เทคนิคและวิธีสอนมาเป็นตัวกลางในการทำให้เกิดผลเชิงประจักษ์ แต่ถ้าผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น ก็เป็นการยากที่จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยวาจาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น มิได้มีแต่การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องในรูปแบบที่เหมาะสมดังเช่นเจ้าของภาษา แต่การพูดต้องใช้คำศัพท์ การเรียงคำ และไวยากรณ์ของภาษานั้นมาผูกเป็นวลีและประโยคเพื่อให้เกิดความหมายที่ต้องการจะสื่อ Mackey (1965: 266 cited in Bygate 1991: 5) ดังนั้นคุณภาพการพูดจึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้ภาษาต่างประเทศในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งจะส่งต่อการผลิตภาษาพูด เช่นถ้าในอดีตที่ผ่านมาการเรียนภาษาอังกฤษถูกเน้นการเขียนที่ถูกต้องสมบูรณ์ ประสบการณ์นั้นจะส่งผลให้การพูดเป็นประโยคยาวซับซ้อน ทำให้การพูดฟังเข้าใจยาก และทำให้การพูดขาดความเป็นธรรมชาติ สร้างความสับสนให้กับผู้ฟังได้ง่าย Bygate (1991: 10) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นการเอาภาษาเขียนออกมาพูด ภาษาพูดจะเป็นข้อความสั้นๆ บางข้อความอาจจะขาดความสมบูรณ์ของไวยากรณ์ ไม่เป็นประโยค แต่ต้องเป็นภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจง่าย นอกจากนี้การพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนเป็นการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นซึ่งผู้พูดต้องมีความคิดวิเคราะห์ภายใต้มุมมองของตนเองถ้าประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมาไม่เคยฝึกนำเสนอความคิดก็จะทำให้สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษยากยิ่งขึ้น การที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในลักษณะใด มากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่กำหนดเนื้อหาให้เรียนและฝึกปฏิบัติ และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวิธีการวัดผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็นที่น่าสังเกต ข้อสอบในการศึกษาต่อในระดับต่างๆ ของการศึกษาไทยจะเป็นข้อสอบวัดผลทางด้านความรู้ภาษาอังกฤษที่ประกอบไปด้วย คำศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน ไม่มีการพูดและการฟัง ด้วยเหตุนี้ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาไม่เกื้อหนุนกิจกรรมการพูดและฟัง ดังปรากฏผลในการให้คำสัมภาษณ์และพฤติกรรม การพูดของกลุ่มตัวอย่าง

เป็นที่น่าสังเกตว่าพฤติกรรมและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อได้ผ่านการฝึกฝนไปสักระยะหนึ่ง ประชากรกลุ่มตัวอย่างสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการได้ดีขึ้นตามลำดับ ปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่า การฝึกฝนเป็นประจำอย่างต่อเนื่องภายใต้คำแนะนำ การสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง ทำให้กล้าพูด กล้าออกเสียง กล้าคิด สามารถคิดหาคำศัพท์ที่จะใช้งานได้เร็วขึ้น มีทักษะในการใช้ภาษาที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น มีความคล่องในพูด สามารถนำคำศัพท์มาเรียบเรียงเป็นข้อความสำหรับพูดได้ดีขึ้นทั้งการพูดที่มีการเตรียมตัว และไม่มีการเตรียมตัว พฤติกรรมดังกล่าวสามารถพิสูจน์ให้เห็นว่าการลงมือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอในหลากหลายสถานการณ์ภายใต้การให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา สามารถพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างจะมีระดับความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. ขาดทักษะการเรียบเรียงความคิดในการนำเสนอ

Finocchiaro and Sako (1983: 54) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า นอกจากผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องของการออกเสียง คำศัพท์ ตลอดจนวัฒนธรรมของภาษาแล้ว ผู้พูดควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย โดยหนึ่งในนั้นคือการคำนึงถึงความคิดที่ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับสังเกตพฤติกรรมของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากไม่สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์ออกมา พฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนถึงการขาดทักษะในการแสดงความคิดเห็นในการเรียนการสอนที่ผ่านมา

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1. การสอนการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารควรตั้งอยู่บนรากฐานความต้องการ (Needs) ของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ (Language Competence and Performance) และความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกคิด ฝึกการให้เหตุผล เพื่อเกิดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร
3. ผู้สอนการพูดควรเป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลที่มีน้ำหนัก และสามารถชี้แนะแนวทางการแก้ปัญหการพูดของผู้เรียนเป็นรายบุคคล
4. วิธีการวัดผลการเรียนการสอนการพูดควรสอดคล้องกับทักษะที่สอน

เอกสารอ้างอิง

- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. 2526. "การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง." ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนา
พฤติกรรมเด็ก หน่วยที่ 1-7, หน้า 237-265. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. 2527. การสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมายทางภาษา (Pragmatic
Communicative) กับการทดลองทางภาษาระดับ Advanced, ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้า
มหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brown, H. Douglas. 1994. **Principles of Language Learning and Teaching**. 3rd ed. Englewood
Cliffs: Prentice Hall Regents.
- Bygate, Martin. 1991. **Speaking: Language Teaching, a Scheme for Teacher Education**. Oxford:
Oxford University Press.
- Finocchiaro, M. and Sako, S. 1983. **Foreign language testing- a practical approach**. New York:
Regents Publishing
- Gardner, R. C. 1985. **Social Psychology and Second Language Learning: The Role of Attitudes
and Motivation**. London, GB: Edward Arnold.
- Wattanavitukul, Piset .2006. **Spoken English: Why 99% of Thai and Chinese Failed in Learning
Oral English**. [Accessed 18 Dec. 2008]
- Stevick, Earl W. 1976. **Memory Meaning & Method**. Massachusetts: Newbury House.